

HAYALİ DİYARLAR

“Pazar günü arabayla nehre gidemeyiz,” dedi baron, “çünkü cuma günü ayrılıyor.” İki ufaklık kahvaltı sofrasının diğer tarafından onu seyrediyordu. Zida, “Marmeladı rica edebilir miyim?” dedi ama bir yaş daha büyük olan Paul, hafızasının uzak ve kullanılmayan bir kısmında, pencerelerinden yağın yağmurun görüldüğü karanlık bir yemek odası buldu. “Şehre mi döneceğiz?” diye sordu. Babası başıyla onayladı. Ve o onayla birlikte bu pencerelerin dışındaki güneşle aydınlanmış tepe tamamen değişti, güney yerine kuzeye döndü. O gün kızıl ile sarı renkleri ormanın içinden ateş gibi geçti, üzümler ağır asmaları üzerinde şişti, ağustos ayının temiz, ateşli ve kenarları çitlerle çevrili tarlaları alabildiğine uzandı: sabırla ve sınırlarını aşarak eylül pusuna uzandı. Ertesi sabah Paul uyandı-ğında artık sonbahar olduğunu biliyordu, hem sonbahar hem de çarşamba olduğunu. “Bugün çarşamba,” dedi Zida’ya, “yarın perşembe ve sonraki gün de gitmemiz gereken cuma günü.”

211

“Ben gitmiyorum,” diye cevapladı Zida hiç aldırmadan ve üniforma kapını üzerinde çalışmak için Küçük Orman’a gitti. Tuzak, yumurta kutusu ile bir sürü kumaş kırpığından oluşuyordu ve içinde muhtelif tuzak yemleri vardı. İzleri bulduklarından beri bu kapın üzerinde çalışıyordu, Paul bununla bir sincap bile yakalaya-

bileceğinden emin değildi ya neyse. Zaman ve mevsimlerin varlığının farkında olduğu için o, şehre dönmek zorunda kalmadan önce oraya kurduğu tüneline bitirmek için Derin Uçurum'a koştu.

Evin içinde baronesin sesi tıpkı bir kırlangıç gibi çatı odasının merdivenlerinden aşağıya pike yaptı. "Ah Rosa! Madem öyle mavi sandık nerede?" Ve Rosa'nın cevap vermemesiyle birlikte kendi sesini takip etti, alt katta ve daha uzaktaki hollerde kendi sesinin, Rosa'nın ve kaybolmuş sandığının peşine düştü, kiler kapısında neşeli bir kavuşma yaşandı. Sonra baron çalışma odasından, Rosa ile barones çocukların dolaplarını boşaltıp minik gömlek ve elbise yığınlarını hassas ve düzenli hırsızlar misali taşırlarken Tomas ile sandığın homurdanarak adım adım yukarı çıktığını duydu. "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Zida sert bir biçimde, ünikornun toy-naklarının takılabileceği elbise askısını almak için geri döndüğü zaman. "Eşyaları topluyoruz," dedi hizmetçi. "Benim eşyalarımı değil ama," diye emretti Zida ve ayrıldı. Rosa, Zida'nın dolabının altını üstüne getirmeye devam etti. Çalışma odasında baron belki karısının uzaktan gelen tatlı sesi yüzünden, belki de perdesiz pencereden çalışma masasının üzerine düşen güneş ışığının niteliği nedeniyle duyduğu bir pişmanlık hissi hariç rahatsız edilmeden okumaya devam ediyordu.

Başka bir odada büyük oğlu Stanislas bir mikroskobu, bir tenis raketini, üzerindeki etiketler düşüp duran bir kutu taşı valizine yerleştiriyordu ki vazgeçti. Cebinde bir defterle serin kızıl hollerden ve merdivenlerden gidip, kapıdan avlunun engin ve ani güneşine çıktı. Dört Karaağaç altında oturmuş okumakta olan Josef, "Nereye gidiyorsun? Hava sıcak," dedi. Durup konuşacak vakit yoktu. "Hemen dönerim," diye cevap verdi Stanislas kibarca; toz ve güneş altında yoldan devam etti, üvey kardeşi Paul'ün kazı yaptığı Derin Uçurum'u geçti. Mühendisliği teftiş etmek için durdu. Beyaz kille kaplanmış yollar Uçurumun kıyısında zikzaklar çiziyordu. Bir Citroen ile bir Rolls, erozyonla oluşmuş bir vadiyi aşan bir

köprünün yakınına park etmişti. Bir tünel açılmış ve bunu genişletme işlemleri devam ediyordu. “Güzel bir tünel,” dedi Stanislas. İçi içine sığmayan, kir pas içindeki mühendis cevap verdi: “Bu akşam arabaların içinden geçebileceği hale gelecek, merasim için gelmek ister misin?” Stanislas başıyla onayladı ve yoluna devam etti. Yolu uzun ve yüksek bir tepe yamacını tırmanıyordu ama o kısa bir süre sonra yoldan saptı, hendeğin üzerinden sıçrayarak krallığına ve ağaçların krallığına girdi. Birkaç adımda toz ve parlak ışık yok oldu. Tepesinde, ayaklarının altında hep yaprak, içinden kuşların yüzdüğü yeşil bir su misali hava; karanlık ağaç gövdeleri yüklerini, taçlarını diğer elemente, yani gökyüzüne doğru kaldırmış yükseliyor. Stanislas önce Meşe’ye gidip kollarını iyice açtı, ağacının gövdesinin dörtte birine uzanmaya çalıştı. Göğsü ve yanağı sert, çentikli ağaç kabuğuna yapışmıştı; ağaç kabuğunun, ağaçtaki katran mantarının ve yosunların kokusu burun deliklerine, karanlığı ise gözlerine doldu. Kucaklayamayacağı kadar büyük bir şeydi. Çok yaşlıydı, üstelik canlı; onun orada olduğunun farkında bile değildi. Gülümseyerek, içi haritalarla dolu defteri cebinde yavaşça ağaçlar arasından topraklarının henüz haritası çıkmamış bölgelerine doğru yoluna devam etti.

Yazı, profesörüne Erken Orta Çağ döneminde On Vilayet’in tarihinin derlenmesi konusunda yardımcı olarak geçiren Josef Brone karaağaçların gölgesine oturmuş huzursuzca okuyordu. Taşranın rüzgârı sayfaların arasından, dudaklarının üzerinden esiyordu. Dokuz yüzyıl önce kaybedilmiş bir savaşın Latince vakayinamesinden başını kaldırıp Asgard isimindeki evin çatılarına baktı. Eteğindeki verandaları, sundurmaları, ahırlarıyla tam bir kutu gibi kare olan ev, dümdüz olan avlunun cetvelle çizilmiş gibi tam ortasında duruyordu; bir süre sonra, her yana doğru tarlalar yavaş yavaş yükseliyor, tepe oluyor, bu tepelerin ardında daha yüksek tepeler, onların da ardında gökyüzü bulunuyordu. Tıpkı mavi ve sarı bir kâsedeki beyaz bir kutuya benziyordu, fakülteden yeni

mezun olmuş ve sonbaharda katılacağı Cizvit papaz okuluna pek hevesli olan Josef baronun ailesinin eve kuzey tanrılarının yurdunun adını vermiş olduğunu öğrenince rahatsız olmuştu. Ama bu konu artık onu pek rahatsız etmiyordu. Burada hiç ummadığı çok fazla şey olmuştu, çok az şey tamamlanmış gibiydi. Tarih kitabı tamamlanmamın çok uzağındaydı. Üç aydır Stanislas'ın tek başına, şu yoldan nereye gittiğini hiç bulamamıştı. Cuma günü ayrılıyorlardı. Ayağa kalkıp oğlanı takip etti. Yol üç metrelik bir dere yatağını geçti, bu yatağın ortasında küçük oğlan Paul toprağı parmaklarıyla kazıyor, gırtlığından sesler çıkartıyordu: Rrrm, rrrm. Dere yatağının eteğinde birkaç oyuncak araba duruyordu. Josef tepeye tırmanan yolu takip etti, Stanislas'ın nereye yok oluşunu görebileceğı tepeye varmayı hemen bekliyordu. Görüş sahasına bir çiftlik girdi ve çıktı, yol tırmandı, bir tarlakuşu sanki güneşe çok yakınmış gibi yükselip şakıdı ama tepe mepe yoktu. Aşağı doğru inmenin tek yolu, gerisingeri dönmektir. O da öyle yaptı. Asgard'ın tepesindeki ormana yaklaşıncaya bir çocuk yola sıçradı, bir atmaccanın gölgesi kadar süratle. Josef çocuğa ismiyle seslendi, tozların beyaz parlaklığında buluştular. "Neredeydin?" diye sordu Josef, ter içinde. – "Büyük Orman'da," diye cevap verdi Stanislas, "şuradaki koruda." Arkasında ağaçlar bütün yoğunlukları ve karanlıklarıyla bir araya gelmişlerdi. "Serin mi orası?" diye sordu Josef özlemle. "Ne yapıyorsun orada?" – "Şey, yolların haritalarını çıkartıyorum. Laf olsun diye. Göründüğünden daha büyük." Stanislas tereddüt ettikten sonra ekledi, "Hiç girmedi mi? Meşe'yi görmek istersin belki." Önce hendekten, sonra boğucu yeşil havadan Meşe'ye kadar Josef oğlanın peşinden gitti. O güne kadar gördüğü en büyük ağaçtı bu, çok da fazla ağaç görmemişti gerçi. "Çok yaşlıdır herhalde," dedi, kafası karışarak dalların uzandığı yerlere bakarak: ucu bucağı olmayan, birbiri ardı sıra dizilmiş yeşil yaprak galaksilerine bakarak. "Valla yüzyıllık ya da iki yüzyıllık yahut üç veya altı falan," dedi oğlan, "bak bakalım gövdesini kucaklayabilecek misin!" Josef

kollarını uzatarak uğraştı, beyhude yere yanağını kaba ağaç kabuğundan korumaya çalışıyordu. “Ancak dört adam kucaklayabiliyor,” dedi Stanislas. “Ona Yggdrasil ismini verdim. Bilirsin. Gerçi Yggdrasil dışbudaktı, meşe değil. Loki’nin Korusu’nu görmek ister misin?” Yol da bembeyaz sıcak güneş de tamamen gitmişti. Genç adam rehberinin peşinden, aynı zamanda gerçek bir orman, yani ağaç, durgun hava ve toprak olan isimler labirentine ve oyununa girdi. Kurumuş bir dere yatağının üzerindeki yüksek, gri renkli akçağaçların altında Baldur’un ölüm hikâyesini tartıştılar; Stanislas, Josef’e daha küçük olan meşelerin ve ökse otlarının dallarındaki kara pıhtıları gösterdi. Ormandan ayrılp Asgard’a doğru uzanan yoldan indiler. Josef üniversitenin son yılı için almış olduğu kara takım elbisesi içinde dimdik yürüyordu, cebinde ölü bir dilde bir kitap vardı. Ter yüzünden aşağıya akıyordu, kendini çok mutlu hissetti. Haritası olmasa, oldukça geç gelmiş de olsa en azından bir kerecik ormanın içinden yürümüştü ya. Kazmaya devam eden,

215

evden çalınan yemek vakitlerini, yangınları, kaybolmuş çocukları ve diğer önemsiz olayları ilan eden çelik üçgeni duymazdan gelen Paul’un yanından geçtiler. “Hadi gel, öğlen yemeği!” diye buyurdu Stanislas. Paul dere kıyısından kayarak indi ve yollarına devam ettiler: Yedi, on dört, yirmi bir, eve doğru tüm ağırbaşlılıklarıyla.

O gün öğleden sonra Josef profesörün toplanmasına yardım etti: iki sandık dolusu kitap, ortaçağ tarihiyle ilgili küçük bir kütüphane. Josef kitap okumayı seviyordu, onları paketlemeyi değil. Profesör rica etmişti ondan, “Kitapları toplarken bana bir el verir misin?” demişti, öneren Tomas olmamıştı yani. Burada yapmayı düşündüğü cinsten bir iş değildi bu. Profesör matbaanın ilk yıllarında basılmış kitapları bebekler gibi kundaklayıp, her bir cildi şefkatle tutup vererek büyük bir enerji ve ilgiyle çalışırken o bir yığın dargınlığı ayırdı, taşıdı ve doymak bilmez sandıkların içine doldurdu. Anahtarla diz çöken profesör, “Teşekkür ederim Josef! Hepsi bu,” dedi ve pirinç sürgüleri indirip yazlık çalışmalarını ki-

litledi, işi bitirdi, hepsi bu. Josef burada hiç aklına gelmeyen çok fazla şey yapmıştı, şimdi ise yapacak bir şey kalmamıştı. Kederli bir şekilde yeniden karaağaçların gölgesine yollandı fakat âşık olacağını hiç düşünmemiş olduğu profesörün karısı orada oturuyordu. “Sandalyeni çaldım,” dedi tatlılıkla, “sen çimlere otur.” Çimden çok toprak vardı ama onlar çim diyordu, o da itaat etti. “Rosa’yla bittik,” dedi kadın, “üstelik yarını düşünmek bile istemiyorum. En kötüsü, son günden bir gün öncesidir –çarşaf, gümüşler, tabakların ters döndürülmesi, fare kapanlarının kurulması, ayrıca mutlaka önce kaybolup sonra herkesin saatler süren aramaları sonucu bir yığın kirli çamaşır altından bulunan bir oyuncak bebek olur– sonra evin süpürülmesi, her yerin kilitlenmesi. Her aşamasından nefret ederim, bu evi kapatmaktan nefret ediyorum.” Sesi, ormanda şakıyan bir kuşun sesi kadar hafif ve hüznüydü: birilerinin bu hüznü duyup duymadığını umursamayan, hüznünü umursamayan bir ses. “Umarım buraları sevmişsindir,” dedi.

216

“Çok fazla, barones.”

“Umarım. Biliyorum, Severin seni çok çalıştırmıştır. Ayrıca pek de düzensizdir. Biz, çocuklar, konuklar, hep öyle dağılırız, sadece geçerken birbirimizle karşılaşırız... Umarım bu dikkatini dağıtmamıştır.” Bu doğrudu, bütün yaz boyunca ev konuklar, çocukların arkadaşları, baronesin arkadaşları, baronun arkadaşları, meslektaşları ve komşuları, yedek yatak odalarında Polonya’nın ortaçağ tarihçileri ile en küçükleri kaçınılmaz olarak günün bu saatlerinde gölete düşen bir sürü çocukları olan hanımlar kaldığı için kullanılmayan ahırlarda yatan ördek avcılıyla bir doluyor, bir boşalıyordu. Şimdi bu kadar sakin, bu kadar sonbaharsı olmasına şaşmamak lazımdı: Odalar boş, gölet kıpırtısız, tepeler her yana yayılmış kahkaha seslerinden azade.

“Çocukları tanımış olmak çok hoşuma gitti,” dedi Josef, “özellikle de Stanislas’ı.” Sonra pancar gibi kızardı çünkü bir tek Stanislas kadının çocuğu değildi. Kadın gülümseyerek ve biraz da

çekinerek, “Stanislas çok iyi bir çocuk. Ve on dört yaşında – on dört çok korkunç bir yaştır, o çağda çok hızlı bir şekilde bir varlık olabileceğini keşfeder insan ama buna karşılık olarak dünyanın kendisinden istediklerini de keşfetmeye başlar... O bunu büyük bir incelikle beceriyor. Paul ile Zida mesela, onlar o yaşa vardıklarında bu dönemden paldır küldür geçecekler ve yorulacaklar. Fakat Stanislas kaybı çok küçük yaşta tanıdı... Papaz okuluna ne zaman başlayacaksınız?” diye sordu, oğlandan tek bir düşünce aşımıyla ona dönerek. “Önümüzdeki ay,” diye cevap verdi oğlan önüne bakarak; kadın, “Yani istediğin hayatın bu olduğuna eminsin, öyle mi?” diye sordu. Her ne kadar gözlerini kadının elbisesinin beyazı ve kadının tepesindeki yeşil ve altın renkli yapraklar dolduruyor olsa da bakışları hâlâ yerde olan oğlan biraz duraksadıktan sonra cevap verdi: “Neden soruyorsunuz barones?”

“Çünkü hiç evlenmeme fikri beni dehşete düşürüyor,” diye cevapladı kadın; oğlan yere, ince altın sikkeler misali karaağaç yapırlarıyla benetlenmiş yere uzanıp ölmek istedi.

217

“Kısırlık,” dedi kadın, “yani beni korkutan şey kısırlık. Benim düşmanım bu. Başka düşmanlarımız da olduğunu biliyorum ama en çok ondan nefret ediyorum çünkü kısırlık hayatı ölümden daha değersiz kılıyor. Üstelik müttefikleri de korkunç: Açlık, hastalık, sakatlık, sapıklık, hırs ve emniyette olma temennisi. Çocuklar ne yapıyor orada?” Paul öğle yemeğinde Stanislas’a bir kez Ragnarökçülük oynayabilir miyiz, diye sormuştu. Stanislas da kabul etmişti, o yüzden şimdi bir Buz Devi, göletin arkasındaki bir drenaj çukurunun temsil ettiği Asgard surlarında kükreyerek esiyordu. Odin surlardan şimşekler yolluyordu, Thor ise... “Stanislas!” diye seslendi anneleri tüm inceliği ve tüm beyazlığıyla genç adamın yanındaki sandalyeden ayağa kalkarak, “Zida’nın eline çekiç verme lütfen.”

“Ben Thor’um, ben Thor’um, çekicim olmazsa olmaz!” dedi Zida çığlık çığlığa. Stanislas kısaca olaya karıştı, sonra yeniden

surlara saldırmak için hazırlandı, şimdi Zida emekler vaziyette onun yanındaydı. “Şimdi Kurt Fenris oldu,” diye seslendi annesine, sesi sıcak akşamüzeri havasında belli belirsiz bir kahkaha tınısı taşıyordu. Son derece zalim ve sert bir havada, tek gözü kapalı Paul esasını tutarak yaklaşmakta olan Hel ve Donmuş Diyarların ordularını savuşturdu.

“Gideyim de herkese biraz limonata bulayım,” dedi baronese bıraktı Josef sonunda yüzükoyun toprağa batsın, içinde kadının uyandırdığı o korkunç tatlılığa ve ıstıraba teslim olarak batsın, bir daha uyuyabilecek miydi acaba? Göletin orada Odin göklerin güneşle aydınlanmış surlarından buzdan orduyla savaşırken.

218 Ertesi gün evin ayakta kalan tek yeri duvarlarıydı. İçeride sadece kutulardan artan çer çöp ile açık çekmeceler, aceleyle eşyaları taşıyan insanlar kalmıştı. Tomas ile Zida kaçtı: Asgard’ın yıl boyunca burada yaşayan tek sakini ve harran gürranda kafası tutan Tomas avluyu bir zarar ziyana uğramasın diye temizlemek için, Zida ise bütün akşamüzeri Küçük Orman’da geçirmek için. Saat beşte Paul penceresinden ciyakladı: “Araba! Araba! Geliyor!” 1923 yapımı muazzam kara bir taksi homurdanarak avluya girdi, kör ve pörtlek farları batı güneşinde parlıyor, yolunu yoklaya yoklaya hissederek ilerliyordu. Kutular, valizler, mavi sandık, iki demir sandık Krasnoy Üniversitesi Ortaçağ Araştırmaları kürsü başkanı Baron Severin Egideskar’ın kıvrak ve etkili nezareti altında Tomas, Stanislas, Josef ve köyden gelen taksi şoförü tarafından arabaya yüklendi. “Yarın da saat sekizde bütün bunlarla birlikte bizi istasyona götüreceksin, değil mi?” Yedi yıldır her eylül ayında aynı şeyi yapan taksi şoförü başıyla onayladı. Yedi kişinin maddi eksikleriyle yüklü taksi hantalca ayrıldı, bir kez daha bütün odaları boşalmış evin dokunulmamış gibi durduğu akşamüzerinin o yorgun, güneşli sükunetine gark olmuş yolda viteslerini değiştiriyordu.

Artık baron da kaçmıştı. Puposunu yakarak bir kaçak gibi yavaşça ve hafifçe atıyordu adımlarını, göleti geçti, Tomas’ın kümes-

lerini geçti, ağır, güneş vurmuş başları eğilmiş olgun yabani otların bürüdüğü bir çit boyunca yürüdü, Küçük Orman adı verilen salkım söğüt korusuna girdi. “Zıda!” dedi solgun, sıcak gölgede korunun etrafındaki tarlalardaki cıvır böceklerinin durmayan cazırtılarından sersemleyip bir an duraksayarak. Cevap gelmedi. Pipodan çıkan mavi bir duman bulutu içinde, bir sürü desenli kumaş ve renkli kâğıtla süslenmiş bir yumurta kutusunun yanında yine duraksadı. Kutunun önündeki yosunlu ve ezilmiş zeminde tahta bir elbise askısı duruyordu. Yumurta kutusunun bölümlerinden birinde altın rengi boyanmış bir yumurta kabuğu vardı, bir başkasında bir parça kuvars, başka birinde de ekmek kırıntısı. Yakınında küçük bir kız ayakkabılarını çıkarmış derin bir uykuya dalmıştı, poposu kafasından daha yüksek duruyordu. Baron kızın yanına, yosunların üzerine oturdu, piposunu yeniden yaktı ve yumurta kutusunu inceledi. Derken çocuğun ayaklarının altını gıdıkladı. Kız homurtu sesleri çıkardı. Uyanmaya başladığında çocuğu kucağına aldı.

219

“Nedir bu?”

“Ünikorn yakalamak için bir tuzak.” Çocuk saçlarını ve funda toprağını yüzünden eliyle sildi ve adamın kucağına daha rahatça yerleşti.

“Yakaladın mı hiç?”

“Hayır.”

“Gördün mü?”

“Paul ile izler bulduk.”

“Çift toynaklı izler ha?”

Kız başıyla onayladı. Baronun tahayyülünün alacakaranlığından, söğüt gövdeleri arasında gümüşî rengiyle komşuların yavru domuzu geldi geçti.

“Sadece kızların onları yakalayabileceğini söylerler,” diye mırıldandı, sonra uzun bir süre kıpırdamadan oturdular.

“Akşam yemeği zamanı,” dedi. “Bütün yemek örtüleri, çatal-bıçaklar paketlenmiş. Nasıl yiyeceğiz?”

“Ellerimizle!” Kız sıçradığı gibi ok misali fırladı. “Ayakkabılar,” diye buyurdu adam, kız da minik, soğuk, topraklı ayaklarını zar zor deri sandallarına soktuktan sonra bağırды, “Hadi baba!” gözden kayboldu. Hızlı ama gönülsüz, kızını izlemiyor gibi ama yine de arkasından çok uzaklaşmadan söğütlerin belli belirsiz uzun gölgelerinin arasına vardı, çitin yanından ilerledi, kümesleri ve parlak göleti geçti, tutsaklığa girdi.

220 Dört Karaağaç'ın altında yere oturdular. Soğuk et, turşu, soğuk patlıcan kızartması, sert ekmeğ ve sert kırmızı şarap vardı. Karaağaç yaprakları ince sikkeler gibi ekmeğe yapışıyordu. Güneşin kavuşmasından sonraki saf, boş, rüzgârlı gök göletten ve şaraptan yansyordu. Stanislas ile Paul bir güreşe tutuşmuşlardı, kalan soğuk etin üzerine tozlar kaldırdılar, barones ile Rosa dövünerek etin tozunu aldı. Oğlanlar arabaları tünelden geçirmek ve kış yağmurlarının ne gibi yıkımlara yol açabileceğini tartışmak için Derin Uçurum'a koştu. Çünkü yağmur yağacağı kesindi. Onların Asgard'dan uzaklaştıkları dokuz ay boyunca yağmur yolları ve tepeleri dövecekti, tünel çökecekti. Stanislas bir an başını kaldırıp Meşe'yi kış aylarında düşündü, Meşe'yi kışın hiç görmemişti, dünyayı taşıyan ağacı köklerini yer altındaki karanlık yağmuru içerken hiç görmemişti. Zida, dışarıda yerde oturup elleriyle yemek yediğı için, verimli tarlalar üzerinde alacakaranlıkta solgun solgun (sadece göz ucuyla) görünen ilk yıldız için katıksız bir neşeyle çığlıklar atarak ünikorunun sırtında tam iki kere evin etrafında gezdi. Rosa tarafından yatağa götürülürken ise hiddetten daha da yüksek çığlıklar attı ve anında uykuya daldı. Yıldızlar birer birer çıktılar, doğrudan insanın gözüne girecek şekilde. Gençler birer birer yattı. Tomas, son yarım şişeyle ahırın üzerindeki odasında Dorian makamından boğuk bir sesle uzun uzun şarkı söyledi. Sonbahar karanlığında, yapraklar ve yıldızlar altında sadece baron ile karısı kaldı.

“Gitmek istemiyorum,” diye mırıldandı kadın.

“Ben de.”

“Hadi kitaplarla elbiseleri kasabaya yollayalım, biz burada onlarsız kalalım...”

“İlelebet,” dedi baron ama kalamazlardı. Mevsim kurallarında düzen vardır, düzen onların alanıydı. Biraz daha oturdular, yirmili yaşlarındaki sevgililer gibi yan yana, sonra ayağa kalkarak baron “Hadi gel, geç oldu Freya,” dedi. Karanlığın içinden eve gittiler, girdiler.

Hepsi üzerlerinde paltoları ve şapkalarıyla, verandada parlak bir sabahın erken vakitlerinde ekmek yiyip sıcak süt ve kahve içti. “Araba! Geliyor!” diye seslendi Paul, ekmeğini toprağa düşürerek. Farları belli belirsiz parlayan taksi zorlanarak ve vites değiştirerek geldi, gelmişti. Zida taksiyi seyretti: surların içindeki düşman! Ve ağlamaya başladı. Taksiye, yazın geçip gitmiş son ülküsüne de sadık bir halde, başı önce olacak şekilde çılgık çılgına “Gitmeyeceğim! Gitmek istemiyorum!” diye bağırırken sokuldu. Zorlanarak vites değiştiren taksi harekete geçti. Stanislas’ın başı ön sağ pencereden çıkmıştı, baronesinki ise sol art; Zida’nın kıpkırmızı, kederli ve öfkeli suratı oval şekilli arka cama yapışmıştı, böylece bu üçü tepelerin oluşturduğu çanak içindeki güneş ışığında duran Asgard’ın beyaz duvarları altında Tomas’ın el salladığını gördü. Paul herhangi bir pencereye ulaşacak yerde değildi ama o treni düşünmeye başlamıştı bile. Duman ve parlak rayların ucundaki yüksek tavanlı karanlık yemek odasının mumlarının ışığını, tavan arasındaki sallanan atın bakışını, okul yolunda tepesinde yağmurla sıırıslıklam olmuş yaprakları, soğuk ve sisli bir alacakaranlıkla daha kısalmış görünen gri renkli caddede cılız ama neşeyle parlayan aralık ayının ilk sokak lambasını görüyordu.

Ama bütün bunlar çok zaman önce, neredeyse kırk yıl önce olmuştu, hayali diyarlarda bile olsa hâlâ devam ediyor mu bilmiyorum.